

det paa mange forskjellige Maader. Man kan jo have den almindelige Mening, at der i Samfundet altid er en Del Samfundsmedlemmer, som ved deres Virksomhed ere saa lidet aflagte, at de have en overordentlig stor Bøvlørlighed ved at komme igjennem, og det er jo ogsaa sandt, jeg er ogsaa af den Mening; det er min fulde Overbevisning, og jeg veed det af gammel Erfaring, fordi jeg selv er kommen ud af de brede Lag i Befolkningen, fra min tidlige Ungdom har arbejdet blandt de bredere Lag af Befolkningen og nu jævnlig har Leilighed til at omgaa dem paa de store Arbejdssteder, hvor man kan faae Erfaringer paa dette Omraade. Jeg er fuldstændig overbevist om, at der er Mange, der trænge til Forhøielse af Lønningen for derved at kunne faae en ordentlig Tilværelse. Men kommer man til det Spørgsmaal: Hvor meget skal en Mand kunne tjene for at kunne være i en Sygekasse, saa bliver det et helt andet Spørgsmaal. Det kommer an paa, med hvilke Dine man ser paa et saadant Forhold, om man har den Overbevisning, at det at være i en Sygekasse er en saa vigtig Sag for den Mand, som kun har sig selv og sine egne Hænders Gjerning at stole paa, at han kan sige: Det sætter jeg ved Siden af, at jeg kan skaffe mig Husly, Klæder og Føde. Dette Spørgsmaal tror jeg dog, man skulde tage Hensyn til, og der ligger Beviser for, at hvis man vil se efter, hvad det er for Folk, der ere Medlemmer af de nu bestaaende Sygekasser, saa vil man finde, at det er Folk med mange forskellige Slags Indtægter. Jeg er overbevist om, at man vil finde en stor Masse af de Folk, som netop have den laveste Indtægt blandt Arbejderne. Det stod f. Ex. fuldstændig klart for de Folk, der stiftede „den broderlige Arbejdsklasses Hjælpeforening“. Jeg kjender den og de Folk, der have stiftet den paa Christianshavn i 1854, saa godt. De Folk vare af det brede Lag, de vare netop Folk, som kun havde en lille Fortjeneste, men som netop, fordi de kun kunde stole paa, hvad de kunde vinde med deres egne Hænders Flid, vidste, at det var en vigtig Sag for dem, at de dannede en Sygekasse, hvorved de bleve saadan stillede, at de ikke aldeles gik til Grunde, naar Sygdom kom paa, og de saa ikke kunde virke ved deres Hænders Gjerning. Svaret ligger derfor saa nær: Vil man undersøge de nu bestaaende Sygekasser, saa vil man finde blandt deres Medlemmer saadanne, som have de laveste Lønninger, som eksistere for Døbliffet — jeg taler kun om Forholdene her i Øben, jeg har ikke nogen Erfaring om Forholdene paa Landet. Det er nu min

Overbevisning, at den, der har Raad til at holde sig fri for Fattigvæsenet, ogsaa har Raad til at give 20 Ore om Ugen for at være i en Sygekasse, og det vilde være meget smukkere, at man ved at støtte Sygekasseinstitutionen søgte at faae gjort Noget dertil, at de bredere Lag af Befolkningen virkelig paa alle mulige Maader kunne blive hjulpede til at komme ind i en saadan Sygekasse, og det sker nærmest ved at gjøre Kontingentindskudet saa let som muligt for dem, ved at man siger: I skulle ikke betale maanedsvis, men ugevis. Naar man gjør det og altsaa letter dem Udgangen til at betale i smaa Bidrag, er jeg ogsaa overbevist om, at Sygekasserne ville vinde overordentlig stor Indgang her i Landet, og at de fleste ville være glade ved at kunne give deres Skærv dertil, i Stedet for at gaa til Fattigvæsenet, hvad enten det regnes med til Forringelse af deres borgerlige Stilling eller ei. Det er min Betragtning i denne Sag. Derfor siger jeg, at jeg vil anbefale foreløbig at blive ved at vedtage § 5 om de 5 Mars Østergivelse, idet det er min fuldstændige Overbevisning, at vi ere komne et langt Skridt fremad derved, at vi, naar en Mand i 5 Aar har kunnet undgaa at falde det Offentlige til Byrde og i den Tid har kunnet staa paa egne Ben, saa sige til ham: Til Belønning derfor skal Du være fri og være den Samme, som Du har været før. Det, tror jeg, er en Bestemmelse, vi kunne begynde med, og lad os saa se at faae Sygekasserne til at virke ned i de bredere Lag af Befolkningen. Jeg er overbevist om, at vi derved naae det, vi helst bør og maa naae.

G. J. Larsen: Jeg skal kun tillade mig ganske kort at motivere, hvorfor jeg agter at stemme for det af Mindretallet under Nr. 4 stillede Forslag, om at § 3 skal udgaa. Det er udelukkende af Hensyn til, at der i det andet Thing for Tiden foreligger et omfattende Lovforslag, som omhandler den samme Materie, og af den Grund anser jeg det ikke for rigtig her at vedtage en saa indgribende Bestemmelse, som den, der er nedlagt i Forslagets § 3, aabenbart er. Men jeg ønsker paa ingen Maade i denne min Afstemning for Mindretallets Forslag lagt nogenlunde Afgjørelse om, hvorledes jeg i det Hele taget vil stille mig til det Spørgsmaal, her er reist, nemlig i hvilket Omfang Hjælp i Sygdomstilfælde skal ydes, uden at det faar den sædvanlige Virkning som Fattighjælp. Det er altsaa kun af Hensyn til det i Landstinget forelagte Lovforslag, at jeg agter at stemme mod denne Paragraf.